

вѣне), и нагласилъ всакаквѣ обетѣнны сѣчива, катѣ: стѣнобитны, огнестрѣлны, каменострѣлны, и всакаквѣ подвижны кумѣ. А за да ся-двигне всеичко това бѣли пригѣтвени много волове и 5,000 кола, обкованы съ желѣзо. Византийскѣй царь Львъ зималъ мѣркѣ да ся брани, градилъ новѣ стѣнѣ при Влахернѣ (сега Балатъ), подновѣвалъ оконѣ-тѣ и насипѣ-тѣ. Верѣдъ такова страшно пригѣтвуване и отъ двѣтѣ странѣ, дохожда вѣсть, че „Крумъ умрѣлъ, въ четвъртъкъ на великѣ-тѣ недѣлѣ, отъ задушване на кръвъ-тѣ му.“ (13 априла 814 г.).

*Омортагъ* (Мортагъ, Муртагонъ), новѣй Българскѣй владалець, свръзалъ миръ съ Византийци-тѣ. Тоа миръ той пазилъ здраво, както и неговѣй прѣемникъ *Пресямъ*. — На Крума око-то бѣло камъ Цариградъ; а работѣ-тѣ на Омортага и Пресяма бѣли насочены на Западъ.

Словѣнскѣ-ти клонове, които живѣли на западъ отъ сѣштъ Българинѣ, по двѣ-тѣ странѣ на Дунава отъ Тимокъ до устие-то на Дравѣ, бѣли подданныци на Българе-тѣ. Тии на врѣмя-то на Крума ся-откъсенѣли отъ Българинѣ и минѣли подъ покровителство-то на Франѣ-тѣ, на кои-то прѣдѣли-ти допрѣли до Българинѣ. Омортагъ поискалъ да ся-опрѣдѣлятъ прѣдѣли-ти на двѣ-тѣ Дръжавѣ; нѣ Франѣ-тѣ не склонили. Тогава отишла Българска войска отъ Дунава на горѣ по Дравѣ, та поставила българскѣ начялници на всеичкѣ-тѣ околны Словѣне (827 г.). Така Сѣверна Хрѣватина, на врѣмя станѣла Българскѣ земѣ. А за да ся-оздрави до Българскѣ-тѣ дръжавѣ таа длѣга-та тѣсна земѣ, трѣбвало да ся-